

Bossins

Te vaig veurer quan erats jove y guapa
que anavas tota plena de brillants.

Y te he vist altre cop ja vella y lletja,
pel carrer demanantne caritat. . . !

*
* *

Vas dirme que no sabias
encare, qu' era 'l sufrir.

Ja ho sabrás: vaig contestarte:
quan m' estimis com t' estim.

*
* *

Perque un jorn foll d' amor un bes vaig ferte,
me vas tornar lo bes, tu, desseguida.

¡May m' haguera cregut jo nena hermosa
que fossis com veig qu' ets, tant *venjativa!*

J. C. MONTANÉ.

Lo mas bello

Hay en la tierra pájaros y flores
perfumes y armonías,
goces del corazón embriagadores,
consuelos puros, dulces alegrías;

tiene el mar blandas olas que incesantes
con placidez murmuran,
tiene la noche estrellas centellantes
que sobre denso azul claras fulguran;

pero nada es tan bello, nada inspira
emoción tan sublime
como el fiel amante á su amada mira
y en su hermosa faz un beso imprime

P. NOVELLAS.

NOTAS DE TARDOR

A diferencia de molts que aprofitan una temporada d' istíu pera deixar sas ocupacions, jo prefereixo y tinch la costum de pendrem aytal llibertat tres ó quatre setmanas durant la tardor, que las passo en aquesta hermosa vila dont tinch ma casa payral, essent l' objecte principal que m' hi porta la cassa d' aucellets.

Ja molts días antes de la marxa, bullen en lo meu cap ideas y recorts que m' alegran y un goig y satisfacció inmensos invadeixen mon esperit al considerar que s' acosta la temporada pera mi mes agradable del any.

Tan bon punt comensa la *passa* d' aucellets que es entre Octubre y Novembre, ja tinch á punt lo parany, reclams etc, es á dir, tot lo que 's necessita pera fer una cassera en regla.

Durant los dias d' *entrada* es costum meva y de tot bon cassador. matinar, puig per allá las quatre quan encar casi tothom está ensomniat y no se sent la mes petita remor, m' aixeco, vaig preparant los *xismes* y quant ja casi ho tinch tot arreglat, venen á torbar la quietut los colps que dona lo sereno á la porta de ma casa y que pocas vegadas m' han de despertar.

Una volta están preparats los gabials y las telas prech un bocí en compañía d' un xibalet qu' es mon *ajuda de camp* y ben abrigats pera lliurnos de la fresca del matí anem fent vía cap al parany, ahont molts dias hi arriuem qu' encar la fosquedat tot ho domina y no tenim mes remey que assentarnos un rato al camp-ras y damunt l' humit ferratje anem cargolant algún cigarret tot esperant lo trench d' auba.

Aixís que 's pot distingir un objecte á dos passos, comensem á parar las *telas* y als pochis moments lo xarroteig dels reclams fá que 'ls aucellets mes matiners vagin voltejantnos y algún que altre s'hi deixa caurer portat ya per la fam, ya per compañerisme, donchs molts vegadas coneixent lo perili que corren sucumbeixen davant los prechs dels engabiats.

¡Quin espectacle mes grandíós es el que se 'ns presenta cada día á nostra vista!

A la dreita y com si sortís del carener de la serra s' hi distingeix primerament una xica de claror esblanquehida, semblant talment que hi hagi al detrás un petit llumet quin vá creixent á mida que 's fá de día; mentres tant, un vá respirant ab gust, un aire pur, que refrescat per la rosada, está saturat d' olors agradables que ha arreplegat pel camí ab son rossech ab las plantas, y per dessobre nostre van crasant ramadetas d' aucells que vinguent de punts forasters y no haventse trovat may ab cap *tropiesso* se deixan caure ab molta facilitat á la *trampa*, encare que poca cosa perden, puig en acabantse la temporada los hi torno la llibertat.

Un cop s' arriba per allá las onze y després d' ha.